

[Niels Frederiksen.]

alt for store Tab for den enkelte og samfundsmæssigt.

Nej, under disse Forhold er en Udlaaning fra Statens Side, efter givne, rimelige Regler, nødvendig; den Risiko, dette medfører for Statsmagten, er den Slags Risiko, Statsmagten maa gaa ind for, og ganske særlig naar man selv gennem Lovgivningen ligefrem har været med til at nødvendiggøre, at de Vanskeligheder, vi nu staar i, blev Resultatet.

Derfor vil jeg sige til det ærede Medlem, der talte paa Partiet Venstres Vegne, at jeg lader mig ikke paavirke af den Ømtaalighed overfor Statens Midler, som det ærede Medlem gav Udtryk for. Jeg lader mig heller ikke imponere af, at man skal vænne Befolkningen til at stole paa sig selv og animere den til at tage Kampens Vilkaar alene. Efter min Mening er Lovgivningsmagten ude for dette at finde den gyldne Middelvej. Jeg er af den Opfattelse, at man skal forlange, at den enkelte Borger gør sin Skyldighed og Pligt, men man kan ikke efter selv at have været med til at gøre ham Livsvilkaarene umulige sige til ham: Nu har du selv at klare Resten, vi interesserer os ikke mere for dig. Forholdene har i Fortiden været af en saadan Karakter, at det er med fuld Berettigelse, vi fra det radikale Venstres Side nu viser vor Villighed til gennem Lovgivningen at yde Medvirken til, at disse Vanskeligheder kan mildnes for de Titusinder af Borgere, derude i Landbruget, i Hus og Gaard kæmper en prisværdig Kamp for at bevare Hjem og Bedrift, som de har sat Lid til, men som vil staa overfor en haabløs Fremtid, selv om de driftsmæssige Udgifter og Indtægter balancerer, hvad der er Grundregelen for, at Landbrugets Økonomi kan bevares.

Med disse Ord tilsiger jeg det radikale Venstres Støtte til Forhandling om det foreliggende Spørgsmaal, en Forhandling, der fra vor Side er betinget af, at vi opnaar et Resultat, som er af virkelig Betydning og mere vidtrækkende end de af den højtærede Landbrugsminister fremsatte Forslag.

Olav Olsen: Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger til Lovforslaget om Udlaan af Statsmidler til Ejere af Landbrugsejendomme til Opnaelse af Akkord. Jeg kan, som det ærede Medlem Hr. Bording gjorde i Gaar, takke den højtærede Landbrugsminister, fordi han har fremsat disse Lovforslag, og jeg kan ogsaa bevidne, at de hilses med Glæde og Forventning ude blandt

Befolkningen. Jeg vil ogsaa gerne takke den højtærede Landbrugsminister, fordi han har fremsat netop det nævnte Forslag, der skulde hjælpe til at bruge det Tillæg til Akkordordning, som vi fik i 1927, og hvorefter der nedsattes et Udvalg af Landbrugere, som skulde hjælpe Landbruget til en lettere Opnaelse af Akkord. I den Tid, der er gaaet siden, har det vist sig, at dette Udvalg intet eller næsten intet har haft at bestille. Jeg opfatter dette Lovforslag saaledes, at man fra det højtærede Ministeriums Side søger at komme dette Udvalg til Hjælp, saaledes at der kan opnaas nogen Akkord ad den Vej.

Der er fra flere Sider under denne Behandling udtalt, at det var et uhyre vanskeligt Spørgsmaal, vi her var inde paa at forhandle, og det kan jeg give min fulde Tilslutning. Jeg er ganske klar over, at det bliver kun forholdsvis faa i vort Samfund, der kan hjælpes. Det vil ikke blive dem, der er allerlængst ude i økonomiske Vanskeligheder, jeg vil ikke tro, at de kan hjælpes ved dette Lovforslag; men det bliver derimod dem, der ligger nærmest op ved dem, som vi skulde se at faa fat paa og hjælpe. Det kan dog selvsagt ikke blive noget stort Tal. Det er rigtigt, hvad den højtærede Minister gentagende har sagt, at Staten ikke er i Stand til at hjælpe alle Borgere, men vi skulde gerne se at indrette det saaledes, at vi netop kom til at hjælpe dem, som jeg i alt Fald anser det for muligt at hjælpe, saaledes at vi kom til at gøre noget af den Uret god igen, som vi har gjort mod visse Klasser af Befolkningen, nemlig dem, der er kommet til deres Ejendomme og kommet i Erhverv under den falske Krone, altsaa i Aarene 1919—25.

Jeg synes, at det foreliggende Lovforslag om Akkorder har den Mangel, at Statens Midler kun kan stilles til Raadighed for dem, der kan stille Kautionister. Jeg er ikke helt uenig med dem, der har omtalt disse Forhold, ogsaa jeg finder, at Forholdene er saa usikre og usigtbare, at der nu er en Rædsel for alt, hvad der hedder Kaution og solidarisk Ansvar, det være berettiget eller ej. Naar den højtærede Minister vil sammenligne Forholdet nu med tidligere Krisetider indenfor Landbruget, er jeg ikke helt enig med ham der, fordi der nu er en helt anden Hovedaarsag til Krisen end før, hvor man gennem det solidariske Ansvar kunde skaffe de Penge, Landbruget skulde bruge. Det tror jeg ikke, man kan i Øjeblikket.

Gennemføres det foreliggende Lovforslag, faar vi nogle, maaske mange, Akkorder i Stand ved Hjælp af Kautionister, men jeg